

ע"פ 26456/07/17 - אבראהים ג'בארין נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פלייליים

עפ"ת 26456-07-17 ג'בארין נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

בפני	כבוד השופט יחיאל ליפשיץ
המערער	אבראהים ג'בארין
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

המערער הגיש בתאריך 12.7.17 הודעת ערעור על גזר דינו של בית המשפט קמא שניתן בתאריך 2.7.12, היינו - לפני כ 5 שנים.

המערער לא הקדים להודעת הערעור בקשה להארכת מועד להגשת הערעור, אך עיון בהודעת הערעור מעלה כי לשיטתו, העובדה כי פרוטוקול הדיון עליו נכתבו הכרעת הדין וכן גזר הדין לא נשא תאריך (מדובר בפרוטוקול בכתב יד ככל הנראה על רקע תקלה בנט המשפט), מקנה לו את הזכות להגיש ערעור בכל מועד שיחפוץ, וכדבריו: "נראה כי במצב דברים זה פתוחה בפני המערער הדרך לערער על גזר הדין גופו כיום" (ס' 5 להודעת הערעור).

זה המקום להפנות לנתוני המקרה - כנגד המערער הוגש, בתאריך 2.7.12, כתב אישום בהקשר לאירוע מתאריך 1.7.12 אז נהג ברכב חרף 3 פסילות שהושתו עליו על ידי בתי המשפט השונים. אחת מאותן פסילות ניתנה במסגרת תיק תעבורה (חדרה) 11592/02, אז נדון, בין יתר רכיבי הענישה, ל 10 שנות פסילה. באופן כללי ניתן לומר כי מדובר במי שלחובתו עבר תעבורתי עשיר, נעצר מספר רב יחסית של פעמים כשהוא נוהג בזמן פסילה ואף ריצה מספר תקופות מאסר בשל כך.

בתאריך 2.7.12 הגיעו הצדדים להסדר טיעון לפיו תושת על המערער (שוב) תקופת פסילה של 10 שנים וזאת בנוסף לרכיבי ענישה נוספים שכללו גם הפעם מאסר בפועל. בית המשפט קמא אימץ את ההסדר.

בתאריך 18.5.17 הגיש המערער לבית המשפט קמא בקשה לסייג את הפסילה כך שלא תחול על רכב מסחרי. הבקשה נדחתה בתאריך 14.6.17. בהודעת הערעור צוין כי הערעור מתייחס הן לגזר הדין מתאריך 2.7.12 והן להחלטה לעיל מתאריך 14.6.17.

נימוקי הערעור, בקצרה, היו כי עונש הפסילה למשך 10 שנים שנגזר על המערער היה מופלג בחומרתו וכי על בית המשפט קמא היה לדחות את ההסדר. עוד נטען, כי על בית המשפט היה להיעתר לבקשת סיוג הפסילה.

איני סבור שיש מקום להאריך את המועד להגשת הודעת הערעור. כפי שצוין לעיל, מדובר בערעור שהוגש כ 5 שנים לאחר מתן גזר הדין. הנימוק שהובא בהודעת הערעור, כאילו מוקנית למערער הזכות להגיש את הערעור גם בחלוף 5 שנים רק משום שעל פרוטוקול הדיון לא צוין תאריך, לאו נימוק הוא. גם המערער אינו חולק כי מדובר בגזר דין שניתן לפני כ 5 שנים. אפנה לכך כי במסגרת גזר הדין נדון המערער לתקופת מאסר והוא השתחרר זה מכבר ממאסרו זה.

בנוסף, סיכויי הערעור הינם קלושים. מדובר בגזר דין אשר אימץ הסדר טיעון אליו הגיעו הצדדים. המערער, יצוין, היה מיוצג על ידי עו"ד וההסדר שקלל, כך עולה, את עברו המכביד עד מאוד של המערער ואת העובדה כי הוא שב וביצע עבירות תעבורה ושב ונהג חרף פסילות שניתנו בעניינו. המערער אף נדון לתקופות מאסר בהקשר זה והדבר, כך עולה, לא הרתיעו.

המערער ציין כי הודעת הערעור מוגשת גם על החלטת בית המשפט קמא שניתנה לאחרונה (בתאריך 14.6.17) ולפיה נדחתה בקשתו לסיוג הפסילה. אעיר בהקשר זה כי לבית המשפט מוקנית הסמכות לסייג את הפסילה אולם זאת במסגרת גזר הדין. ס' 36 א' לפקודת התעבורה קובע כי על בית המשפט לציין את הנסיבות המיוחדות שהביאו אותו לסיוג הפסילה במסגרת פסק הדין. משכך, מלכתחילה לא היה מקום להגיש את הבקשה לסיוג הפסילה כ 5 שנים לאחר מתן גזר הדין וגם לגופו של עניין צדק בית המשפט קמא בדחותו של הבקשה ובהפנותו לכך כי סיוג הפסילה באופן שיותר למערער לנהוג על רכב מסחרי יביא לביטולו בפועל של העונש שנגזר על המערער.

סוף דבר, אני מורה על דחיית הבקשה להארכת מועד להגשת ערעור.

המזכירות תסגור ההליך.

לשלוח לצדדים.

ניתנה היום, כ"א תמוז תשע"ז, 15 יולי 2017, בהעדר הצדדים.